

Marianne Alenius' undren over min fremgangsmåde, min tankefølge, præcist over spørgsmålet: »Er brevet, 78 i DD I:4, skrevet af Ingeborg selv?« er forhåbentlig forsvundet ved ovenstående forklaring.

Jeg er helt enig med Marianne Alenius – omend ikke i hendes præmis – når hun konkluderer at det er ganske formålsløst i denne sammenhæng at skelne mellem breve skrevet for og af Ingeborg, men vi er muligvis fortsat uenige i, hvorvidt hendes bevidsthed om egen skæbne og rolle kan have sat sig spor i disse tekster. Jeg mener som anført, at det må ses som en mulighed.

REPLIKKER

Jeg konstaterer, at Nanna Damsholts skelnen i bogen mellem breve skrevet for dronning Ingeborg og breve skrevet af dronning Ingeborg nu synes udvisket. Hvis Nanna Damsholt i sin søgen efter en kvindebevidsthed i det, som hun betegner »Ingeborgs egne breve«, havde fundet noget sådant – faktisk fandt hun intet – havde hun altså ikke deraf kunnet slutte længere tilbage end til Ingeborgs mandlige klerkes kvindesyn.

Marianne Alenius

Skellet mellem Ingeborgs breve optaget i Abbed Vilhelms samling og brevene overleveret udenfor samlingen, de sidste i min bog betegnet Ingeborgs egne breve, eksisterer fortsat i bedste velgående. Men spørgsmålet om Ingeborgs medvirken under brevskrivningsprocessen, hvad enten det drejer sig om udformningen af breve i eller udenfor samlingen, står til gengæld stadig åbent med de allerede anførte begrundelser. Muligheden er ikke afvist gennem Marianne Alenius' sidste replik.

Nanna Damsholt